

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱
نحوه ارائه صورتهای مالی

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱

نحوه ارائه صورتهای مالی

فهرست مندرجات

شماره بند	
۱	هدف
۲ - ۵	دامنه کاربرد
۶	تعاریف
۷ - ۹	هدف صورتهای مالی
۱۰ - ۱۱	مسئولیت تهیه و ارائه صورتهای مالی
۱۲	اجزای صورتهای مالی
۱۳ - ۳۱	ملاحظات کلی
۱۳ - ۱۹	ارائه مطلوب و رعایت استانداردهای حسابداری بخش عمومی
۲۰ - ۲۱	مبنای تعهدی
۲۲	ثبات رویه در نحوه ارائه
۲۳ - ۲۵	اهمیت و تجمیع
۲۶ - ۲۷	تهاتر
۲۸ - ۳۱	اطلاعات مقایسه‌ای
۳۲ - ۹۱	ساختار و محتوا
۳۲ - ۳۳	مقدمه
۳۴ - ۳۷	تشخیص صورتهای مالی
۳۸ - ۳۹	دوره گزارشگری
۴۰	به موقع بودن
۴۱ - ۵۹	صورت وضعیت مالی
۴۱ - ۴۶	تمایز بین جاری و غیرجاری

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱

نحوه ارائه صورتهای مالی

فهرست مندرجات

شماره بند	
۴۷ - ۴۸	داراییهای جاری
۴۹ - ۵۲	بدهیهای جاری
۵۳ - ۵۷	اطلاعاتی که در صورت وضعیت مالی ارائه می شود
۵۸ - ۵۹	اطلاعاتی که در صورت وضعیت مالی یا یادداشتهای توضیحی افشا می شود
۶۰ - ۶۶	صورت تغییرات در وضعیت مالی
۶۳ - ۶۴	اطلاعاتی که در صورت تغییرات در وضعیت مالی ارائه می شود
۶۵ - ۶۶	اطلاعاتی که در صورت تغییرات در وضعیت مالی یا یادداشتهای توضیحی افشا می شود
۶۷ - ۶۹	گردش حساب تغییرات در ارزش خالص
۷۰	صورت جریان وجوه نقد
۷۱ - ۸۵	یادداشتهای توضیحی
۷۱ - ۷۳	ساختار
۷۴ - ۸۰	افشای رویه های حسابداری
۸۱ - ۸۵	موارد ابهام مربوط به برآورد
۸۶	سایر موارد افشا
۸۷	تاریخ اجرا

پیوست: نمونه ای از ساختار صورتهای مالی

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱

نحوه ارائه صورتهای مالی

هدف

۱. هدف این استاندارد، تعیین مبنای ارائه صورتهای مالی با مقاصد عمومی یک واحد گزارشگر به منظور حصول اطمینان از قابلیت مقایسه با صورتهای مالی دوره‌های قبل آن واحد و صورتهای مالی سایر واحدهای گزارشگر است. برای دستیابی به این هدف، در این استاندارد ملاحظات کلی مرتبط با نحوه ارائه صورتهای مالی، رهنمودهایی درباره ساختار آنها و حداقل الزامات در خصوص محتوای صورتهای مالی تهیه شده بر مبنای تعهدی ارائه شده است. شناسایی، اندازه‌گیری و افشای معاملات و سایر رویدادهای خاص در سایر استانداردهای حسابداری بخش عمومی مطرح خواهد شد.

دامنه کاربرد

۲. الزامات این استاندارد باید در مورد کلیه "صورتهای مالی با مقاصد عمومی" که بر اساس استانداردهای حسابداری بخش عمومی، بر مبنای تعهدی تهیه و ارائه می‌شود، بکار گرفته شود.
۳. صورتهای مالی با مقاصد عمومی (که از این پس صورتهای مالی نامیده می‌شود) برای پاسخگویی به نیازهای استفاده‌کنندگانی تهیه می‌شود که در موقعیت دریافت گزارشهایی متناسب با نیازهای اطلاعاتی خاص خود نیستند. صورتهای مالی به صورت جداگانه یا همراه با سایر گزارشها ارائه می‌شود. این استاندارد برای اطلاعات مالی فشرده میان‌دوره‌ای کاربرد ندارد.
۴. این استاندارد علاوه بر صورتهای مالی یک واحد گزارشگر به صورت جداگانه، برای صورتهای مالی تلفیقی نیز کاربرد دارد.
۵. این استاندارد در مورد کلیه واحدهای بخش عمومی به استثنای واحدهایی که تهیه صورتهای مالی آنها بر اساس استانداردهای حسابداری بخش تجاری (انتفاعی) مناسب‌تر است، کاربرد دارد. بر این اساس شرکتهای دولتی ملزم به رعایت استانداردهای حسابداری بخش تجاری (انتفاعی) هستند.

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

تعاریف

۶. اصطلاحات ذیل در این استاندارد با معانی مشخص زیر، بکار رفته است:

- **مبنای تعهدی:** مبنایی است که بر اساس آن معاملات و سایر رویدادهای مالی در زمان وقوع (و نه فقط در زمان دریافت یا پرداخت وجه نقد) شناسایی و در اسناد و مدارک حسابداری ثبت می‌شود و در صورتهای مالی دوره مربوط انعکاس می‌یابد. عناصر قابل شناسایی برمبنای تعهدی شامل داراییها، بدهیها، ارزش خالص، درآمدها و هزینهها می‌باشند.
- **دارایی:** منبع تحت کنترلی است که برای واحد گزارشگر دارای خدمات بالقوه و یا منافع اقتصادی آتی باشد.
- **بدهی:** تعهد فعلی واحد گزارشگر است که ایفای آن مستلزم خروج منافع از واحد گزارشگر خواهد بود.
- **ارزش خالص:** عبارت است از ارزش کل داراییها منهای ارزش کل بدهیهای واحد گزارشگر.
- **درآمد:** عبارت است از افزایش در داراییها، کاهش در بدهیها، و یا ترکیبی از هر دو که منجر به افزایش ارزش خالص طی دوره می‌شود.
- **هزینه:** عبارت است از کاهش در داراییها، افزایش در بدهیها، یا ترکیبی از هر دو که منجر به کاهش ارزش خالص طی دوره می‌شود.
- **اطلاعات با اهمیت:** اطلاعاتی است که بتواند بر تصمیمات اقتصادی استفاده‌کنندگان که برمبنای صورتهای مالی اتخاذ می‌شود، تأثیر گذارد. اهمیت، یک مفهوم نسبی است که به ماهیت و میزان حذف یا تحریف اطلاعات بر اساس قضاوت در شرایط مربوط بستگی دارد.

هدف صورتهای مالی

۷. هدف صورتهای مالی، ارائه اطلاعاتی درباره وضعیت مالی و تغییر در وضعیت مالی یک واحد گزارشگر است که برای طیفی گسترده از استفاده‌کنندگان در اتخاذ تصمیمات اقتصادی و ارزیابی مسئولیت پاسخگویی مفید واقع شود. به منظور دستیابی به این هدف، در صورتهای مالی یک واحد گزارشگر اطلاعاتی درباره موارد زیر ارائه می‌شود:

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

- انواع و میزان منابع در دسترس برای ارائه خدمات در دوره جاری و دوره‌های آتی و کفایت منابع هر سال برای مصارف همان سال؛
- میزان، منشا و نحوه استفاده از منابع تحصیل شده طی دوره گزارشگری؛
- بهای تمام شده خدمات ارائه شده طی دوره و محل تأمین منابع آن؛
- نحوه مصرف منابع و انطباق آن با بودجه‌های مصوب؛
- خدمات آتی پیش‌بینی شده از جمله اطلاعات راجع به پیش‌بینی بهای تمام شده و میزان و منشا منابع مورد نیاز برای آن.

۸. به منظور دستیابی به این اهداف در صورتهای مالی یک واحد گزارشگر اطلاعاتی درباره موارد زیر افشا می‌شود:

الف. داراییها،

ب. بدهیها،

پ. ارزش خالص،

ت. درآمدها،

ث. هزینه‌ها، و

ج. سایر تغییرات در ارزش خالص.

۹. اگر چه اطلاعات مندرج در صورتهای مالی می‌تواند در دستیابی به اهداف صورتهای مالی، مربوط تلقی شود اما احتمال تأمین تمام این اهداف بعید به نظر می‌رسد. اطلاعات مکمل، از جمله اطلاعات غیرمالی می‌تواند همراه با صورتهای مالی تصویر جامع‌تری از فعالیتهای واحد گزارشگر طی دوره ارائه نماید.

مسئولیت تهیه و ارائه صورتهای مالی

۱۰. مسئولیت تهیه و ارائه صورتهای مالی با بالاترین مقام دستگاه اجرایی مربوط و یا مقام مجاز از طرف او و مقام مالی قانونی مربوط است.

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

۱۱. مسئولیت تهیه صورتهای مالی تلفیقی دولت به عنوان یک مجموعه بر عهده وزارت امور اقتصادی و دارایی می باشد؛ صورتهای مالی مذکور به تأیید رئیس قوه مجریه می رسد.

اجزای صورتهای مالی

۱۲. مجموعه کامل صورتهای مالی شامل اجزای زیر است :

- الف. صورت وضعیت مالی؛
 - ب. صورت تغییرات در وضعیت مالی؛
 - پ. گردش حساب تغییرات در ارزش خالص؛
 - ت. صورت مقایسه بودجه و عملکرد؛ و
 - ث. یادداشتهای توضیحی که شامل خلاصه ای از اهم رویه های حسابداری و سایر یادداشتهای توضیحی است.
- ارائه صورت جریان وجوه نقد در واحدهای گزارشگر مشمول استانداردهای حسابداری بخش عمومی، اختیاری است.

ملاحظات کلی

ارائه مطلوب و رعایت استانداردهای حسابداری بخش عمومی

۱۳. صورتهای مالی باید وضعیت مالی و تغییرات در وضعیت مالی واحد گزارشگر را به نحو مطلوب ارائه کند. تقریباً در تمام شرایط، اعمال مناسب الزامات استانداردهای حسابداری همراه با افشای اطلاعات اضافی در صورت لزوم، منجر به ارائه صورتهای مالی به نحو مطلوب می شود.

۱۴. هر واحد گزارشگر که صورتهای مالی آن طبق استانداردهای حسابداری بخش عمومی تهیه و ارائه می شود، باید این واقعیت را افشا کند. در صورتهای مالی نباید ذکر کرد که این صورتهای طبق استانداردهای حسابداری بخش عمومی تهیه شده است، مگر اینکه در تهیه صورتهای مزبور مفاد تمام الزامات مندرج در استانداردهای مربوط رعایت شده باشد.

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

۱۵. به منظور ارائه مطلوب صورتهای مالی، واحد گزارشگر ملزم به رعایت موارد زیر است:
- الف. انتخاب و بکارگیری رویه‌های حسابداری مطابق استانداردهای حسابداری بخش عمومی؛
- ب. ارائه اطلاعات به گونه‌ای که اطلاعات، مربوط، قابل اتکا، قابل مقایسه و قابل فهم باشد؛ و
- ج. ارائه اطلاعات اضافی در صورت کافی نبودن اطلاعات ارائه شده بر مبنای استانداردهای حسابداری بخش عمومی برای درک بهتر اثر معاملات یا سایر رویدادهای خاص.
۱۶. بکارگیری نامناسب استانداردهای حسابداری بخش عمومی، از طریق افشا در یادداشتهای توضیحی جبران نمی‌شود.
۱۷. در موارد بسیار نادر که رعایت یکی از الزامات استانداردهای حسابداری بخش عمومی، صورتهای مالی را گمراه‌کننده می‌سازد و انحراف از آن به منظور دستیابی به ارائه صورتهای مالی به نحو مطلوب ضروری است، باید موارد زیر افشا شود:
- الف. این مطلب که صورتهای مالی، وضعیت مالی و تغییرات در وضعیت مالی واحد گزارشگر را به نحو مطلوب منعکس می‌کند؛
- ب. تصریح اینکه صورتهای مالی از تمام جنبه‌های با اهمیت مطابق با استانداردهای حسابداری بخش عمومی می‌باشد، به استثنای انحراف از الزامات یک استاندارد خاص که به منظور ارائه مطلوب صورتهای مالی با کسب مجوز از کمیته تدوین استانداردهای حسابداری دولتی انجام گرفته است؛
- پ. استانداردی که الزامات آن رعایت نشده است، ماهیت انحراف شامل شیوه حسابداری مقرر در استاندارد، اینکه چرا کاربرد شیوه مقرر در استاندارد، صورتهای مالی را گمراه‌کننده می‌سازد و شیوه حسابداری بکار گرفته شده؛ و
- ت. اثر مالی انحراف بر اقلام صورتهای مالی در هر یک از دوره‌های مورد گزارش.

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

۱۸. در موارد نادر ممکن است رعایت الزامات یک استاندارد آنقدر گمراه کننده باشد که با اهداف صورتهای مالی مغایرت پیدا کند، اما چارچوب قانونی مربوط انحراف از الزامات مزبور را ممنوع کرده باشد. در چنین مواردی واحد گزارشگر باید تا حد امکان، جوانب گمراه کننده ناشی از رعایت استاندارد را از طریق افشاهای زیر کاهش دهد:

الف. عنوان استاندارد مورد بحث، ماهیت الزام و دلیل نتیجه گیری مدیریت؛ و

ب. تعدیلاتی که در صورت عدم رعایت الزامات مزبور در خصوص هر یک از اقلام صورتهای مالی برای هر یک از دوره های مورد گزارش ضرورت می یافت.

۱۹. برای ارزیابی ضرورت انحراف از الزامات یک استاندارد حسابداری بخش عمومی، ملاحظات زیر مدنظر قرار می گیرد:

الف. هدف از الزام مقرر و اینکه چرا در شرایط خاص مورد نظر، هدف مزبور نامربوط یا دست نیافتنی است.

ب. تفاوت شرایط واحد گزارشگر با شرایط سایر واحدهای گزارشگر که الزام مورد نظر را رعایت می کنند.

مبنای تعهدی

۲۰. واحد گزارشگر باید صورتهای مالی خود را بر مبنای تعهدی تهیه کند.

۲۱. در مبنای تعهدی، معاملات و سایر رویدادهای مالی در زمان وقوع و نه صرفاً در زمان دریافت یا پرداخت وجه نقد شناسایی و در اسناد و مدارک حسابداری ثبت می شود و در صورتهای مالی دوره های مربوط انعکاس می یابد.

ثبات رویه در نحوه ارائه

۲۲. نحوه ارائه و طبقه بندی اقلام در صورتهای مالی از یک دوره به دوره بعد نباید تغییر کند مگر در مواردی که:

الف. تغییری عمده در ماهیت عملیات واحد گزارشگر یا تجدید نظر در نحوه ارائه صورتهای مالی حاکی از این باشد که تغییر مزبور به ارائه مناسبتر معاملات یا سایر رویدادها منجر شود؛ یا

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

ب . تغییری در نحوه ارائه، به موجب یک استاندارد حسابداری بخش عمومی الزامی شود.

اهمیت و تجمیع

۲۳ . تمام اقلام با اهمیت باید به طور جداگانه در صورتهای مالی ارائه شود. مبالغ کم اهمیت باید با مبالغ دارای ماهیت یا کارکرد مشابه جمع شود و نیازی به ارائه جداگانه آنها نیست.

۲۴ . صورتهای مالی حاصل پردازش تعداد زیادی معامله و رویداد است که با تجمیع آنها در گروههای مختلف بر اساس ماهیت یا کارکرد، طبقه‌بندی می‌شود. ارائه اطلاعات تلخیص و طبقه‌بندی شده‌ای که تشکیل دهنده اقلام اصلی مندرج در صورتهای مالی اساسی یا یادداشتهای توضیحی است، آخرین مرحله از فرایند تجمیع و طبقه‌بندی است. چنانچه یک قلم اصلی به تنهایی با اهمیت نباشد، در صورتهای مالی اساسی یا در یادداشتهای توضیحی، با اقلام اصلی دیگر جمع می‌شود. اهمیت یک قلم ممکن است به اندازه‌ای نباشد که ارائه جداگانه آن را در صورتهای مالی اساسی توجیه کند، اما افشای جداگانه آن در یادداشتهای توضیحی ضروری باشد.

۲۵ . چنانچه اجرای الزامات افشای مندرج در استانداردهای حسابداری بخش عمومی منجر به ارائه اطلاعات بی‌اهمیت شود، نیازی به رعایت آن نیست.

تهاتر

۲۶ . داراییها، بدهیها، درآمدها و هزینه‌ها نباید با هم تهاتر شود مگر اینکه تهاتر آنها طبق استاندارد حسابداری بخش عمومی دیگری الزامی یا مجاز شده باشد.

۲۷ . گزارش جداگانه داراییها، بدهیها، درآمدها و هزینه‌های با اهمیت، ضروری است. تهاتر اقلام در صورت وضعیت مالی یا صورت تغییرات در وضعیت مالی موجب کاهش توان درک معاملات انجام شده و ارزیابی جریانهای نقدی آتی واحد گزارشگر توسط استفاده‌کنندگان می‌شود مگر در مواردی که تهاتر، منعکس‌کننده محتوای معامله یا رویداد مربوط باشد. گزارش خالص داراییها یعنی داراییها پس از کسر اقلام کاهنده مربوط،

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

از قبیل ذخیره کاهش ارزش موجودیهای مواد و کالا، ذخیره مطالبات مشکوک‌الوصول و استهلاک انباشته داراییهای ثابت مشهود، تهاتر محسوب نمی‌شود.

اطلاعات مقایسه‌ای

۲۸. صورتهای مالی باید در برگیرنده اقلام مقایسه‌ای دوره قبل باشد به جز در مواردی که یک استاندارد حسابداری بخش عمومی نحوه عمل دیگری را مجاز یا الزامی کرده باشد. اطلاعات مقایسه‌ای تشریحی تا جایی باید افشا شود که جهت درک صورتهای مالی دوره جاری مربوط تلقی گردد.

۲۹. در مواردی، اطلاعات تشریحی ارائه شده در صورتهای مالی دوره(های) قبل به دوره مالی جاری نیز مربوط است. برای نمونه، جزئیات یک دعوی حقوقی که نتیجه آن در تاریخ ترازنامه قبلی مشخص نبوده و تاکنون حل و فصل نشده است، در دوره جاری افشا می‌شود. ارائه اطلاعات مربوط به ابهامات موجود در تاریخ ترازنامه قبلی و اقدامات انجام شده طی دوره جاری جهت رفع ابهام آنها، برای استفاده‌کنندگان صورتهای مالی مفید است.

۳۰. در مواردی که نحوه ارائه یا طبقه‌بندی اقلام در صورتهای مالی تغییر می‌کند، به منظور اطمینان از قابلیت مقایسه اقلام صورتهای مالی، مبالغ مقایسه‌ای باید تجدید طبقه‌بندی شود مگر اینکه این امر ممکن نباشد. همچنین ماهیت، مبلغ و دلیل تجدید طبقه‌بندی باید افشا شود. هرگاه تجدید طبقه‌بندی مبالغ مقایسه‌ای عملی نباشد، واحد گزارشگر باید دلیل عدم تجدید طبقه‌بندی و ماهیت تغییراتی را که در صورت تجدید طبقه‌بندی ایجاد می‌شد، افشا کند.

۳۱. در برخی شرایط ممکن است تجدید طبقه‌بندی اطلاعات مقایسه‌ای عملی نباشد. برای نمونه ممکن است داده‌ها در دوره(های) قبلی به گونه‌ای گردآوری شده باشد که تجدید طبقه‌بندی امکان‌پذیر نباشد. در چنین شرایطی، ماهیت تعدیلات مربوط افشا می‌شود.

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

ساختار و محتوا

مقدمه

۳۲. بر اساس این استاندارد، اطلاعات حسب مورد در صورتهای مالی اساسی و یا در یادداشتهای توضیحی افشا می‌شود. در پیوست این استاندارد نمونه‌های پیشنهادی صورت وضعیت مالی، صورت تغییرات در وضعیت مالی و گردش حساب تغییرات در ارزش خالص یک واحد گزارشگر ارائه شده است. همچنین نمونه‌هایی جهت ارائه صورت جریان وجوه نقد و صورت مقایسه بودجه و عملکرد در استانداردهای بعدی ارائه می‌گردد.

۳۳. در این استاندارد واژه افشا به معنای وسیع آن به کار رفته که دربرگیرنده ارائه در صورتهای مالی اساسی یا در یادداشتهای توضیحی است. موارد افشای مقرر در سایر استانداردهای حسابداری بخش عمومی بر اساس الزامات آن استانداردها صورت می‌گیرد.

تشخیص صورتهای مالی

۳۴. صورتهای مالی باید به وضوح از سایر اطلاعاتی که همراه آن در یک مجموعه انتشار می‌یابد قابل تشخیص و متمایز باشد.

۳۵. الزامات استانداردهای حسابداری بخش عمومی تنها در مورد صورتهای مالی کاربرد دارد و درخصوص سایر اطلاعاتی که در گزارش سالانه یا سایر مدارک یا گزارشهایی از این قبیل ارائه می‌شود، کاربرد ندارد. بنابراین، این موضوع اهمیت دارد که استفاده‌کنندگان بتوانند اطلاعاتی که بر مبنای استانداردهای حسابداری بخش عمومی تهیه می‌شود را از سایر اطلاعات تمیز دهند.

۳۶. هر یک از اجزای صورتهای مالی باید به وضوح مشخص شود. به علاوه، اطلاعات زیر باید به گونه‌ای بارز نشان داده شود و در صورت لزوم برای درک صحیح اطلاعات ارائه شده، تکرار شود:

الف. نام واحد گزارشگر؛

ب. اینکه صورتهای مالی متعلق به یک واحد گزارشگر یا متعلق به گروه واحدهای گزارشگر است؛

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

پ . تاریخ گزارشگری یا دوره مالی مورد گزارش، به تناسب اجزای صورتهای مالی؛

ت . واحد پول گزارشگری؛ و

ث . سطح دقت بکار رفته در ارائه ارقام صورتهای مالی.

۳۷ . در اغلب موارد، ارائه اطلاعات واحد پولی بر حسب هزار ریال یا میلیون ریال قابلیت درک صورتهای مالی را افزایش می دهد. این امر تا آنجایی قابل قبول است که سطح دقت ارائه اطلاعات افشا شود و منجر به حذف اطلاعات مربوط نگردد.

دوره گزارشگری

۳۸ . صورتهای مالی باید حداقل به طور سالانه ارائه شود. در شرایط استثنایی که تاریخ صورت وضعیت مالی واحد گزارشگر تغییر می کند و صورتهای مالی برای دوره ای کمتر یا بیشتر از یک سال ارائه می شود، واحد گزارشگر باید علاوه بر دوره زمانی تحت پوشش صورتهای مالی، موارد زیر را افشا کند:

الف . دلیل بکار گرفتن دوره کمتر یا بیشتر از یک سال؛ و

ب . این واقعیت که مبالغ مقایسه ای مربوط به صورت تغییرات در وضعیت مالی، گردش حساب تغییرات در ارزش خالص و یادداشتهای توضیحی مربوط، قابل مقایسه نیست.

۳۹ . در شرایط استثنایی، ممکن است یک واحد گزارشگر ملزم به تغییر تاریخ گزارشگری خود به دلایلی از قبیل تطبیق هر چه بیشتر چرخه گزارشگری با چرخه بودجه بندی، باشد. در این حالت، آگاه کردن استفاده کنندگان از عدم مقایسه پذیری مبالغ مربوط به دوره جاری و دوره گذشته و دلیل تغییر در تاریخ گزارشگری، حائز اهمیت می باشد.

به موقع بودن

۴۰ . چنانچه صورتهای مالی ظرف مدت معقولی بعد از تاریخ صورت وضعیت مالی در اختیار استفاده کنندگان قرار نگیرد، سودمندی آن کاهش می یابد. واحد گزارشگر باید صورتهای

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

مالی خود را حداکثر ظرف مهلت مقرر در قوانین و مقررات مربوط منتشر کند. عواملی نظیر پیچیدگی عملیات واحد گزارشگر، دلیل کافی برای خودداری از گزارشگری به موقع محسوب نمی‌شود.

صورت وضعیت مالی

تمایز بین جاری و غیرجاری

۴۱. هر واحد گزارشگر باید داراییهای جاری و غیرجاری، و بدهیهای جاری و غیرجاری را طبق بندهای ۴۷ تا ۵۲ به صورت طبقات جداگانه در متن صورت وضعیت مالی ارائه کند، به استثنای زمانی که ارائه اطلاعات بر مبنای نقدشوندگی، قابل اتکاتر و مربوطتر باشد. زمانی که این استثنا مصداق دارد، کلیه داراییها و بدهیها باید به ترتیب نقدشوندگی ارائه شوند.

۴۲. در صورت پذیرش هر یک از روشهای ارائه، سرفصل داراییها و بدهیها در بردارنده اقلامی است که انتظار می‌رود (الف) طی دوازده ماه یا کمتر پس از تاریخ گزارشگری و (ب) بیشتر از دوازده ماه پس از تاریخ گزارشگری بازیافت یا تسویه شود. با این وجود واحد گزارشگر باید اقلامی که انتظار می‌رود بیش از دوازده ماه پس از تاریخ گزارشگری بازیافت یا تسویه شود، را افشا کند.

۴۳. در مواقعی که چرخه عملیاتی یک واحد گزارشگر به روشنی قابل تشخیص باشد، طبقه‌بندی جداگانه داراییها و بدهیهای جاری و غیرجاری در متن صورت وضعیت مالی اطلاعات سودمندی ارائه می‌کند. این امر از طریق تمایز بین خالص داراییهایی که در عملیات مستمر مورد استفاده قرار می‌گیرد و خالص داراییهایی که در عملیات بلندمدت واحد گزارشگر بکار می‌رود، صورت می‌گیرد. علاوه بر این، طبقه‌بندی مذکور داراییهایی که انتظار می‌رود در چرخه عملیاتی جاری تحقق یابند و بدهیهایی که در همین دوره سررسید شوند، را نیز ارائه می‌کند.

۴۴. چرخه عملیاتی به زمان صرف شده برای تبدیل ورودیها یا منابع به خروجیها اطلاق می‌شود. برای مثال، دولتها منابع را به واحدهای بخش عمومی انتقال می‌دهند تا آنها بتوانند آن منابع را به کالاها و خدمات یا خروجیها تبدیل کنند تا نتایج اقتصادی، سیاسی و

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

اجتماعی مورد نظر دولت تحقق یابد. در مواقعی که چرخه عملیاتی معمول یک واحد گزارشگر به روشنی قابل تشخیص نیست، فرض بر این است که طول آن دوازده ماه باشد.

۴۵. در مورد برخی واحدها از قبیل مؤسسات مالی و اعتباری، طبقه‌بندی داراییها و بدهیها به ترتیب نقد شوندگی، ارائه‌کننده اطلاعاتی است که قابل اتکاتر و مربوطتر از ارائه آنها بر حسب جاری و غیرجاری است؛ زیرا چرخه عملیاتی این واحدها به روشنی قابل تشخیص نیست.

۴۶. در صورتی که واحد گزارشگر عملیات متنوعی (از قبیل مالی، خدماتی و...) داشته باشد، برای طبقه‌بندی داراییها و بدهیها به جاری و غیرجاری یا به ترتیب نقدشوندگی، اهمیت عملیات را در نظر می‌گیرد.

داراییهای جاری

۴۷. یک دارایی زمانی به عنوان دارایی جاری طبقه‌بندی می‌شود که یکی از معیارهای زیر را احراز کند:

الف. انتظار رود در چرخه عملیاتی معمول واحد گزارشگر به وجه نقد تبدیل شود یا برای فروش یا مصرف در این چرخه نگهداری شود؛

ب. اساساً به منظور داد و ستد نگهداری شود؛

پ. انتظار رود طی دوازده ماه پس از تاریخ گزارشگری به وجه نقد تبدیل شود یا به فروش یا به مصرف برسد؛ یا

ت. وجه نقدی که استفاده از آن، حداقل به مدت دوازده ماه پس از تاریخ گزارشگری، محدود نشده باشد.

داراییهایی که فاقد معیارهای بالا هستند باید به عنوان داراییهای غیرجاری طبقه‌بندی شوند.

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

۴۸. در این استاندارد واژه داراییهای غیر جاری دربردارنده داراییهای مشهود، نامشهود و مالی با ماهیت بلندمدت است. استاندارد مزبور استفاده از عناوین جایگزین را منع نمی‌کند مشروط بر اینکه معنی آن واضح باشد.

بدهیهای جاری

۴۹. یک بدهی زمانی به عنوان بدهی جاری طبقه‌بندی می‌شود که یکی از معیارهای زیر را احراز کند:

الف. انتظار رود در چرخه عملیاتی معمول واحد گزارشگر تسویه شود؛

ب. طی دوازده ماه پس از تاریخ گزارشگری تسویه شود؛ یا

پ. واحد گزارشگر حق بی قید و شرطی برای به تعویق انداختن تسویه بدهی طی حداقل دوازده ماه پس از تاریخ گزارشگری نداشته باشد.

بدهیهایی که فاقد معیارهای بالا هستند باید به عنوان بدهیهای غیر جاری طبقه‌بندی شوند.

۵۰. برخی از بدهیهای جاری مانند مطالبات کارکنان و سایر هزینه‌های عملیاتی تحقق یافته پرداخت نشده، بخشی از سرمایه در گردش مورد استفاده در چرخه عملیاتی معمول واحد گزارشگر هستند. چنین اقلامی به عنوان بدهی جاری طبقه‌بندی می‌شود حتی اگر بیش از دوازده ماه پس از تاریخ گزارشگری تسویه شود. برای طبقه‌بندی داراییها و بدهیهای واحد گزارشگر از یک چرخه عملیاتی معمول یکسان استفاده می‌شود.

۵۱. سایر بدهیهای جاری در چرخه عملیاتی معمول تسویه نمی‌شود، اما طی دوازده ماه پس از تاریخ گزارشگری، سررسید تسویه آنها فرا می‌رسد. از جمله این بدهیها می‌توان به حصه جاری بدهیهای بلندمدت اشاره کرد. بدهیهایی که بخشی از سرمایه در گردش مورد استفاده در چرخه عملیاتی معمول واحد گزارشگر نیستند و طی دوازده ماه پس از تاریخ گزارشگری سررسید نمی‌شوند، بدهی جاری محسوب نمی‌گردند.

۵۲. واحد گزارشگر بدهیهای خود را هنگامی به عنوان بدهی جاری طبقه‌بندی می‌کند که سررسید تسویه آنها دوازده ماه پس از تاریخ گزارشگری باشد حتی اگر:

الف. شرایط اولیه برای دوره‌ای طولانی‌تر از دوازده ماه باشد؛ و

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

ب. قرارداد تأمین مالی مجدد یا زمان بندی مجدد پرداختها بر مبنای بلندمدت، پس از تاریخ گزارشگری و قبل از انتشار صورتهای مالی تکمیل شده باشد.

اطلاعاتی که در صورت وضعیت مالی ارائه می شود

۵۳. صورت وضعیت مالی باید حداقل حاوی اقلام اصلی زیر باشد:

الف. داراییهای ثابت مشهود؛

ب. سرمایه گذارها؛

پ. داراییهای نامشهود؛

ت. موجودی مواد و کالا؛

ث. پیش پرداختها

ج. حسابها و اسناد دریافتنی حاصل از عملیات مبادله ای؛

چ. حسابها و اسناد دریافتنی حاصل از عملیات غیر مبادله ای؛

ح. موجودی نقد؛

خ. حسابها و اسناد پرداختنی حاصل از عملیات مبادله ای؛

د. حسابها و اسناد پرداختنی حاصل از عملیات غیر مبادله ای؛

ذ. پیش دریافتها

ر. ذخایر؛

ز. بدهیهای غیر جاری؛ و

ژ. ارزش خالص.

۵۴. علاوه بر موارد مندرج در بند قبل، ممکن است به موجب سایر استانداردهای حسابداری بخش عمومی، ارائه اقلام اصلی دیگری در صورت وضعیت مالی الزامی باشد یا برای درک بهتر وضعیت مالی واحد گزارشگر مناسب باشد.

۵۵. قضاوت در مورد اینکه آیا اقلام اضافی به صورت جداگانه ارائه شود یا خیر، به نتیجه ارزیابی موارد زیر بستگی دارد:

الف. مبلغ، ماهیت و نقدشوندگی داراییها؛

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

- ب . کارکرد داراییها در واحد گزارشگر؛ و
- پ . مبلغ، ماهیت و زمان بندی پرداخت بدهیها.
- ۵۶ . این استاندارد ترتیب یا شکل ارائه اقلام را تعیین نمی کند. بند ۵۳ تنها فهرست آن گروه از اقلام اصلی را ارائه می دهد که به لحاظ ماهیت یا کارکرد به اندازه ای با یکدیگر متفاوتند که ارائه جداگانه آنها در صورت وضعیت مالی ضرورت می یابد. در موارد زیر اقلام اصلی یاد شده تعدیل می شود:
- الف. هرگاه استاندارد حسابداری دیگری ارائه جداگانه یک قلم را در صورت وضعیت مالی الزامی کند، یا زمانی که مبلغ، ماهیت یا کارکرد یک قلم به گونه ای باشد که ارائه جداگانه آن به ارائه مطلوب وضعیت مالی واحد گزارشگر کمک کند، آن قلم به اقلام اصلی اضافه می شود؛ و
- ب . شرح یا ترتیب درج اقلام می تواند با توجه به ماهیت عملیات واحد گزارشگر و به منظور فراهم آوردن اطلاعات لازم جهت درک وضعیت مالی واحد گزارشگر متفاوت باشد.
- ۵۷ . بکارگیری مبانی اندازه گیری متفاوت برای طبقات مختلف داراییها بیانگر این است که ماهیت یا کارکرد آنها متفاوت است و از این رو، باید تحت سرفصلهای جداگانه ارائه شوند.
- اطلاعاتی که در صورت وضعیت مالی یا یادداشتهای توضیحی افشا می شود
- ۵۸ . واحد گزارشگر باید طبقات فرعی اقلام اصلی را که متناسب با عملیات واحد گزارشگر طبقه بندی شده است، در صورت وضعیت مالی یا در یادداشتهای توضیحی افشا کند.
- ۵۹ . تعیین طبقات فرعی یاد شده به الزامات استانداردهای حسابداری، اندازه، ماهیت و کارکرد اقلام مورد نظر بستگی دارد. در اتخاذ تصمیم نسبت به مبنای طبقه بندی فرعی، عوامل مندرج در بند ۵۵ نیز مورد استفاده قرار می گیرد. موارد افشا در خصوص هر قلم با اقلام دیگر متفاوت است، برای مثال:

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

الف. داراییهای ثابت مشهود برحسب طبقات مندرج در استاندارد مربوط طبقه‌بندی می‌شود.

ب. حسابها و اسناد دریافتی حاصل از عملیات مبادله‌ای می‌تواند به مطالبات حاصل از ارائه خدمات، مطالبات از اشخاص وابسته، و... طبقه‌بندی شود.

پ. موجودی مواد و کالا طبق استاندارد مربوط به طبقات فرعی از قبیل مواد اولیه، کالای در جریان ساخت، کالای ساخته شده، کالای خریداری شده برای فروش، مواد و کالای در راه و سایر موجودیها تفکیک می‌شود.

ت. ذخایر به نحوی تفکیک می‌شود که ذخایر مرتبط با مزایای کارکنان و سایر اقسام را متناسب با عملیات واحد گزارشگر، به طور جداگانه نشان دهد.

صورت تغییرات در وضعیت مالی

۶۰. کلیه درآمدها و هزینه‌های شناسایی شده در یک دوره باید در صورت تغییرات در وضعیت مالی آن دوره گنجانده شود، مگر اینکه الزام دیگری توسط یک استاندارد حسابداری بخش عمومی مقرر شده باشد.

۶۱. معمولاً کلیه درآمدها و هزینه‌های شناسایی شده در یک دوره در صورت تغییرات در وضعیت مالی آن دوره گنجانده می‌شود. این موضوع شامل آثار ناشی از تغییر در برآوردهای حسابداری نیز می‌باشد. با این وجود، در شرایطی خاص برخی اقسام در صورت تغییرات در وضعیت مالی دوره جاری گنجانده نمی‌شود. اصلاح اشتباهات و آثار ناشی از تغییر در رویه‌های حسابداری نمونه‌هایی از این قبیل اقسام است.

۶۲. همچنین ممکن است اقلامی وجود داشته باشد که با تعریف درآمد و هزینه منطبق باشد اما در خالص تغییر در وضعیت مالی دوره منظور نشود. از جمله این اقلام می‌توان به مازاد تجدید ارزیابی و سود یا زیان حاصل از تسعیر صورتهای مالی عملیات خارجی اشاره کرد که در گردش حساب تغییرات در ارزش خالص منعکس می‌شود.

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

اطلاعاتی که در صورت تغییرات در وضعیت مالی ارائه می‌شود

۶۳. صورت تغییرات در وضعیت مالی باید حداقل حاوی اقلام اصلی زیر باشد:

الف. درآمدهای عمومی؛

ب. واریزی به خزانه از محل درآمد عمومی؛

پ. دریافتی از خزانه از محل اعتبارات تخصیص یافته؛

ت. دریافتی از خزانه از محل درآمدهای اختصاصی؛

ث. کمکهای بلاعوض؛

ج. سایر درآمدها؛

چ. هزینه‌ها به تفکیک فصول هزینه (شامل هزینه استهلاک و کاهش ارزش داراییها)؛ و

ح. خالص تغییر در وضعیت مالی دوره.

علاوه بر موارد بالا، ممکن است به موجب سایر استانداردهای حسابداری بخش عمومی، ارائه اقلام اصلی دیگری در صورت تغییرات در وضعیت مالی الزامی باشد یا برای ارائه تغییرات در وضعیت مالی واحد گزارشگر به نحو مطلوب ضرورت داشته باشد.

۶۴. صورت تغییرات در وضعیت مالی حداقل دربرگیرنده اقلام اصلی مندرج در بند قبل است. با این حال در صورت نیاز به تشریح بیشتر یا در رعایت الزامات مندرج در سایر استانداردهای حسابداری بخش عمومی می‌توان اقلام اصلی دیگری را در صورت تغییرات در وضعیت مالی ارائه یا شرح اقلام و ترتیب ارائه آنها را اصلاح کرد. برای این منظور عواملی مانند اهمیت، ماهیت و کارکرد اجزای مختلف تشکیل دهنده درآمدها و هزینه‌ها مدنظر قرار می‌گیرد.

اطلاعاتی که در صورت تغییرات در وضعیت مالی یا یادداشتهای توضیحی افشا می‌شود

۶۵. طبقات فرعی درآمد و هزینه متناسب با عملیات واحد گزارشگر، باید در متن صورت تغییرات در وضعیت مالی یا در یادداشتهای توضیحی افشا شود.

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

۶۶. هزینه باید براساس کارکرد (فصول بودجه) در یادداشتهای توضیحی افشا شود. این فصول مربوط به امور چهارگانه و شامل مواردی مانند آموزش، بهداشت و سلامت، کشاورزی و منابع آب و صنعت و معدن است.

گردش حساب تغییرات در ارزش خالص

۶۷. واحد گزارشگر باید اطلاعات زیر را در گردش حساب تغییرات در ارزش خالص ارائه کند:

الف. خالص تغییر در وضعیت مالی دوره؛

ب. درآمدها و هزینههایی که شناسایی آنها به طور مستقیم در ارزش خالص به موجب

قانون یا سایر استانداردهای حسابداری بخش عمومی الزامی شده باشد؛ و

پ. اثرات ناشی از تغییر در رویههای حسابداری و اصلاح اشتباهات.

۶۸. همچنین، واحد گزارشگر باید موارد زیر را در گردش حساب تغییرات در ارزش خالص یا

یادداشتهای توضیحی افشا کند:

الف. مانده ارزش خالص در ابتدا و پایان دوره و تغییرات آن طی دوره؛ و

ب. تغییرات مبلغ دفتری اجزای گردش حساب تغییرات در ارزش خالص (اجزایی که

به صورت جداگانه افشا می‌شوند) طی دوره.

۶۹. طبق این استاندارد کلیه درآمدها و هزینههای شناسایی شده در یک دوره باید در خالص

تغییر در وضعیت مالی آن دوره آورده شود، مگر اینکه الزام دیگری توسط یک استاندارد

حسابداری بخش عمومی مقرر شده باشد. طبق سایر استانداردها، برخی اقلام (مثل مازاد

تجدید ارزیابی و برخی تفاوتهای تسعیر ارز) به طور مستقیم باید به عنوان تغییرات در

ارزش خالص شناسایی شود. با توجه به اهمیت کلیه اقلام درآمد و هزینه در ارزیابی

تغییرات در وضعیت مالی واحد گزارشگر بین دو تاریخ گزارشگری، این استاندارد ارائه

گردش حساب تغییرات در ارزش خالص را الزامی می‌کند.

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

صورت جریان وجوه نقد

۷۰. الزامات مربوط به نحوه ارائه صورت جریان وجوه نقد و موارد افشای مربوط در استاندارد حسابداری بخش عمومی مربوط مطرح می شود.

یادداشتهای توضیحی

ساختار

۷۱. یادداشتهای توضیحی باید اطلاعاتی در خصوص موارد زیر افشا کند:

الف. تصریح اینکه صورتهای مالی طبق استانداردهای حسابداری بخش عمومی تهیه شده است؛

ب. مبنای ارائه صورتهای مالی و خلاصه اهم رویه های حسابداری بکار گرفته شده در تهیه آنها؛

پ. مواردی که افشای آنها طبق استانداردهای حسابداری بخش عمومی الزامی شده و در صورتهای مالی اساسی ارائه نشده است؛ و

ت. موارد دیگری که در صورتهای مالی اساسی ارائه نشده است، لیکن افشای آنها برای ارائه مطلوب ضرورت دارد.

۷۲. یادداشتهای توضیحی باید به نحوی منظم ارائه شود. هر قلم مندرج در صورت وضعیت مالی، صورت تغییرات در وضعیت مالی، گردش حساب تغییرات در ارزش خالص، صورت مقایسه بودجه و عملکرد، و صورت جریان وجوه نقد باید به یادداشتهای توضیحی مربوط عطف داده شود.

۷۳. برای کمک به درک صورتهای مالی و مقایسه آن با صورتهای مالی واحدهای گزارشگر دیگر، یادداشتهای توضیحی عموماً به ترتیب زیر ارائه می شود:

الف. تصریح اینکه صورتهای مالی طبق استانداردهای حسابداری بخش عمومی تهیه شده است؛

ب. مبنای ارائه صورتهای مالی؛

پ. خلاصه اهم رویه های حسابداری مورد استفاده؛

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

- ت . اطلاعات تکمیلی درباره اقلام ارائه شده در صورتهای مالی اساسی به ترتیب صورتهای مالی و به ترتیب اقلام اصلی ارائه شده در آنها؛ و
- ث . سایر موارد افشا، شامل:
- ۱ . بدهیهای احتمالی، و تعهدات قراردادی شناسایی نشده؛ و
 - ۲ . اطلاعات غیرمالی.

افشای رویه‌های حسابداری

- ۷۴ . موارد زیر باید در یادداشت خلاصه اهم رویه‌های حسابداری افشا شود:
- الف . میزان بکارگیری شرایط دوره‌گذار برای هر یک از استانداردهای حسابداری بخش عمومی توسط واحد گزارشگر؛ و
- ب . کلیه رویه‌های حسابداری لازم برای درک مناسب صورتهای مالی.
- ۷۵ . به دلیل تأثیر قابل ملاحظه مبنای تهیه صورتهای مالی بر تحلیل استفاده‌کنندگان، آگاهی از مبنا یا مبانی اندازه‌گیری مورد استفاده در تهیه صورتهای مالی (برای مثال، بهای تمام شده تاریخی، بهای جاری، خالص ارزش بازیافتنی، ارزش منصفانه، مبلغ قابل بازیافت یا مبلغ خدمت قابل بازیافت) حائز اهمیت است. چنانچه در تهیه صورتهای مالی بیش از یک مبنا یا اندازه‌گیری استفاده شود (به عنوان مثال تجدید ارزیابی طبقات خاصی از داراییها)، مشخص کردن مبنا یا اندازه‌گیری بکار گرفته شده برای هر یک از طبقات دارایی و بدهی ضروری است.
- ۷۶ . افشای یک رویه حسابداری، بستگی به این دارد که آیا آگاهی از آن توسط استفاده‌کنندگان برای درک بهتر نحوه انعکاس معاملات و سایر رویدادها در وضعیت مالی و تغییر در وضعیت مالی کمک می‌کند یا خیر. افشای رویه‌های حسابداری خاص به ویژه زمانی برای استفاده‌کنندگان سودمند است که آن رویه‌ها از بین رویه‌های مجاز جایگزین انتخاب شده باشد.
- ۷۷ . واحد گزارشگر باید با توجه به ماهیت عملیات خود، رویه‌های مورد انتظار استفاده‌کنندگان از صورتهای مالی را افشا کند. برای مثال، انتظار می‌رود واحدهای بخش عمومی رویه

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

حسابداری مربوط به شناسایی مالیات، هدایا و سایر انواع درآمدهای غیرمبادله‌ای را افشا کنند. در مواردی که یک واحد گزارشگر دارای عملیات خارجی قابل ملاحظه یا معاملات عمده به واحد پول خارجی است، انتظار می‌رود رویه‌های حسابداری مربوط به شناسایی سود و زیانهای ناشی از تسعیر ارز را افشا کند.

۷۸. یک رویه حسابداری می‌تواند با توجه به ماهیت عملیات واحد گزارشگر حائز اهمیت باشد، حتی اگر ارقام دوره‌های جاری و قبل با اهمیت نباشد.

۷۹. واحد گزارشگر باید در یادداشت خلاصه اهم رویه‌های حسابداری یا سایر یادداشتهای توضیحی، قضاوتهای انجام شده توسط مدیریت (به استثنای قضاوتهای مبتنی بر برآورد) در بکارگیری رویه‌های حسابداری دارای اثر قابل ملاحظه بر مبالغ شناسایی شده در صورتهای مالی را افشا کند.

۸۰. به عنوان مثال، قضاوتهای یاد شده در بند ۷۹ می‌تواند شامل قضاوت در خصوص این موضوع باشد که آیا:

الف. قراردادهای تأمین کالا یا خدمات که مستلزم بکارگیری داراییهای اهدایی هستند، اجاره محسوب می‌شوند.

ب. ماهیت رابطه بین واحد گزارشگر و سایر واحدها حاکی از این است که سایر واحدها توسط واحد گزارشگر کنترل می‌شوند.

موارد ابهام مربوط به برآورد

۸۱. واحد گزارشگر باید اطلاعاتی پیرامون مفروضات کلیدی مربوط به آینده و سایر موارد ابهام مربوط به برآورد در تاریخ گزارشگری که تأثیر قابل ملاحظه‌ای در ایجاد تعدیلی با اهمیت در مبلغ دفتری داراییها و بدهیها طی سال مالی آتی دارد، در یادداشتهای توضیحی افشا کند. به عنوان مثال، قضاوتهای یاد شده در بند ۷۹ می‌تواند شامل قضاوت در خصوص این موضوع باشد که آیا: در خصوص این داراییها و بدهیها، یادداشتهای توضیحی مزبور باید شامل جزئیات مندرج در صفحه بعد باشد:

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

الف. ماهیت آنها، و

ب. مبلغ دفتری آنها در تاریخ گزارشگری.

۸۲. تعیین مبلغ دفتری برخی از داراییها و بدهیها مستلزم برآورد اثرات رویدادهای مبهم آتی بر آن داراییها و بدهیها در تاریخ گزارشگری است. برای مثال، در صورت عدم دسترسی به قیمت‌های بازار برای اندازه‌گیری داراییها و بدهیها، استفاده از برآوردهای آینده‌نگر به منظور اندازه‌گیری مبلغ قابل بازیافت طبقات خاصی از داراییهای ثابت مشهود، اثر نابابی فن‌آوری بر موجودیها، و ذخایر مشروط به تعیین نتیجه آتی دعاوی قانونی در جریان، ضروری است.

۸۳. در مورد داراییها و بدهیهای پر نوسان که مبالغ دفتری آنها ممکن است طی سال مالی آتی به گونه با اهمیتی تغییر کند چنانچه در تاریخ گزارشگری به ارزش بازار اندازه‌گیری شوند (ارزش بازار آنها ممکن است به گونه با اهمیتی طی سال مالی آتی تغییر کند اما این تغییرات ناشی از مفروضات و سایر موارد ابهام مربوط به برآورد در تاریخ گزارشگری نیستند)، موارد افشای مندرج در بند ۸۱ الزامی نیست.

۸۴. موارد افشای مندرج در بند ۸۱ به نحوی ارائه شده است که استفاده‌کنندگان صورتهای مالی را در درک قضاوت‌های به عمل آمده توسط مدیریت در مورد آینده و سایر موارد ابهام مربوط به برآورد کمک کند. ماهیت و میزان اطلاعات ارائه شده با توجه به ماهیت مفروضات و سایر شرایط تغییر می‌کند. مثالهایی از انواع موارد افشای صورت گرفته عبارتند از:

الف. ماهیت مفروضات یا سایر موارد ابهام مربوط به برآورد؛

ب. تغییرپذیری مبالغ دفتری با توجه به روشها، مفروضات و برآوردهای زیربنای محاسبه آنها و دلایل تغییرپذیری مزبور؛

پ. توافق مورد انتظار پیرامون موارد ابهام مربوط به مبالغ دفتری داراییها و بدهیها و ارائه دامنه معقولی از نتایج احتمالی؛

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

ت . تشریح تغییرات صورت گرفته در مفروضات گذشته مربوط به آن داراییها و بدهیها، چنانچه موارد ابهام کماکان رفع نشده باشد.

۸۵ . در مواردی که افشای میزان اثرات احتمالی یک فرض اساسی یا سایر موارد ابهام مربوط به برآورد در تاریخ گزارشگری عملی نباشد، واحد گزارشگر باید بر مبنای اطلاعات موجود این واقعیت را که ممکن است نتایج سال مالی آتی بتواند منجر به تعدیل با اهمیت در مبلغ دفتری دارایی یا بدهی شود را افشا نماید. در تمام موارد، واحد گزارشگر باید ماهیت و مبلغ دفتری دارایی یا بدهی خاص (یا طبقه‌ای از داراییها یا بدهیها) متأثر از فرض مزبور را افشا کند.

سایر موارد افشا

۸۶ . واحد گزارشگر باید موارد زیر را در صورتی که در جایی دیگر در اطلاعات منتشر شده، به همراه صورتهای مالی افشا نشده باشد، افشا کند:

الف . اقامتگاه و شکل حقوقی واحد گزارشگر و محل فعالیت آن؛

ب . شرحی از ماهیت عملیات واحد گزارشگر و فعالیتهای اصلی آن؛

پ . اشاره به قوانین حاکم بر عملیات واحد گزارشگر؛ و

ت . اطلاعاتی در خصوص عمر واحد گزارشگر در صورت محدود بودن عمر آن.

تاریخ اجرا

۸۷ . الزامات این استاندارد در مورد کلیه صورتهای مالی که دوره مالی آنها از تاریخ اول فروردین ۱۳۹۴ و بعد از آن شروع می‌شود، لازم‌الاجراست.

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

پیوست

نمونه‌ای از ساختار صورتهای مالی

این پیوست به منظور آشنایی با نحوه اجرای الزامات مندرج در استاندارد حسابداری بخش عمومی تهیه شده است و بخشی از استاندارد محسوب نمی‌شود. استاندارد حاضر، اجزای صورتهای مالی و حداقل مواردی را که لازم است در صورت وضعیت مالی و صورت تغییرات در وضعیت مالی افشا شود و همچنین اقلام دیگری را که ممکن است در صورتهای مالی یا در یادداشتهای توضیحی ارائه شود، را مشخص کرده است. هدف پیوست، ارائه نمونه‌هایی از چگونگی رعایت الزامات مربوط به نحوه ارائه صورت وضعیت مالی و صورت تغییرات در وضعیت مالی است. نمونه‌های مربوط به صورت مقایسه بودجه و عملکرد و صورت جریان وجوه نقد در استانداردهای حسابداری مربوط ارائه شده است. در صورت لزوم و برای دستیابی به ارائه مطلوب اطلاعات در شرایط خاص هر واحد گزارشگر، می‌توان ترتیب ارائه و شرح اقلام اصلی را تغییر داد.

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱ نحوه ارائه صورتهای مالی

پیوست

واحد گزارشگر نمونه

صورت وضعیت مالی

در تاریخ ۲۹ اسفند ماه ۱۳۰۲

۱۳۰۱/۱۲/۲۹	۱۳۰۲/۱۲/۲۹	یادداشت	بدهیها و ارزش خالص	۱۳۰۱/۱۲/۲۹	۱۳۰۲/۱۲/۲۹	یادداشت	داراییها	۱۳۰۱/۱۲/۲۹	۱۳۰۲/۱۲/۲۹
میلیون ریال	میلیون ریال			میلیون ریال	میلیون ریال			میلیون ریال	میلیون ریال
			بدهیهای جاری				داراییهای جاری		
.....		حسابها و اسناد پرداختی حاصل از عملیات مبادله‌ای		موجودی نقد		
.....		حسابها و اسناد پرداختی حاصل از عملیات غیرمبادله‌ای		حسابها و اسناد دریافتی حاصل از عملیات مبادله‌ای		
.....		حصة جاری حسابها و اسناد پرداختی بلندمدت		حسابها و اسناد دریافتی حاصل از عملیات غیرمبادله‌ای		
.....		پیش‌دریافتها		سرمایه‌گذارهای کوتاه‌مدت		
.....		سایر بدهیهای جاری		موجودی مواد و کالا		
.....		جمع بدهیهای جاری		پیش‌پرداختها		
			بدهیهای غیرجاری		جمع داراییهای جاری		
.....		حسابها و اسناد پرداختی بلندمدت		داراییهای غیرجاری		
.....		ذخیره مزایای پایان خدمت کارکنان		داراییهای ثابت مشهود		
.....		سایر بدهیهای غیرجاری		داراییهای نامشهود		
.....		جمع بدهیهای غیرجاری		سرمایه‌گذارهای بلندمدت		
			ارزش خالص		سایر داراییها		
.....		ارزش خالص پایان دوره		جمع داراییهای غیرجاری		
.....		جمع بدهیها و ارزش خالص		جمع داراییها		

یادداشتهای توضیحی تا مندرج در صفحات تا ، جزء لاینفک صورتهای مالی است.

استاندارد حسابداری بخش عمومی شماره ۱

نحوه ارائه صورتهای مالی

پیوست

واحد گزارشگر نمونه

صورت تغییرات در وضعیت مالی

برای سال مالی منتهی به ۲۹ اسفند ماه ۱۳۰۲

سال ۱۳۰۱		سال ۱۳۰۲		یادداشت
میلیون ریال	میلیون ریال	میلیون ریال	میلیون ریال	
.....	درآمدها:
.....	دریافتی از خزانه از محل اعتبارات تخصیص یافته
.....	دریافتی از خزانه از محل درآمدهای اختصاصی
.....	کمکهای بلاعوض دریافتی
.....	سایر درآمدها
.....	جمع
.....	هزینه‌ها:
.....	جبران خدمت کارکنان
.....	استفاده از کالا و خدمات
.....	هزینه‌های اموال و دارایی
.....	یارانه
.....	کمک‌های بلاعوض
.....	رفاه اجتماعی
.....	سایر هزینه‌ها
.....	جمع
.....	درآمدهای شناسایی شده از طرف دولت:
.....	مالیات و عوارض
.....	درآمد حاصل از مالکیت دولت
.....	فروش کالا و خدمات
.....	جرایم و خسارات
.....	سایر
.....	جمع
.....	وجوه ارسالی به خزانه
.....	خالص تغییر در وضعیت مالی
گردش حساب تغییرات در ارزش خالص				
.....	ارزش خالص در ابتدای سال
.....	تعدیلات سنواتی
.....	ارزش خالص در ابتدای سال - تعدیل شده
.....	خالص تغییر در وضعیت مالی
.....	سایر تغییرات در ارزش خالص
.....	مازاد تجدید ارزیابی
.....	تفاوت‌های تسعیر عملیات خارجی
.....	ارزش خالص در پایان سال

یادداشتهای توضیحی تا مندرج در صفحات تا ، جزء لاینفک صورتهای مالی است.

